

МІШЕЧОК ІЗ ЦЛІНЕМ

海豚出版社

DOLPHIN BOOKS

中国国际出版集团

САФРАН

МІШЕЧОК ІЗ ЦІЛІНЕМ

*Як рідну душу стрінеш, у грудях квітне втіха.
Людина ж бо за суттю своєю добросерда.
Братаймося, горнімось, ділімось сокровенним,
Здіймемо келих щедрий за торбожку з цілінем!*

Автор оригінальної п'єси (драматург): Вен Овхон

Адаптація: Тянь Сіньсінь

Ілюстрації: Лінь Мо

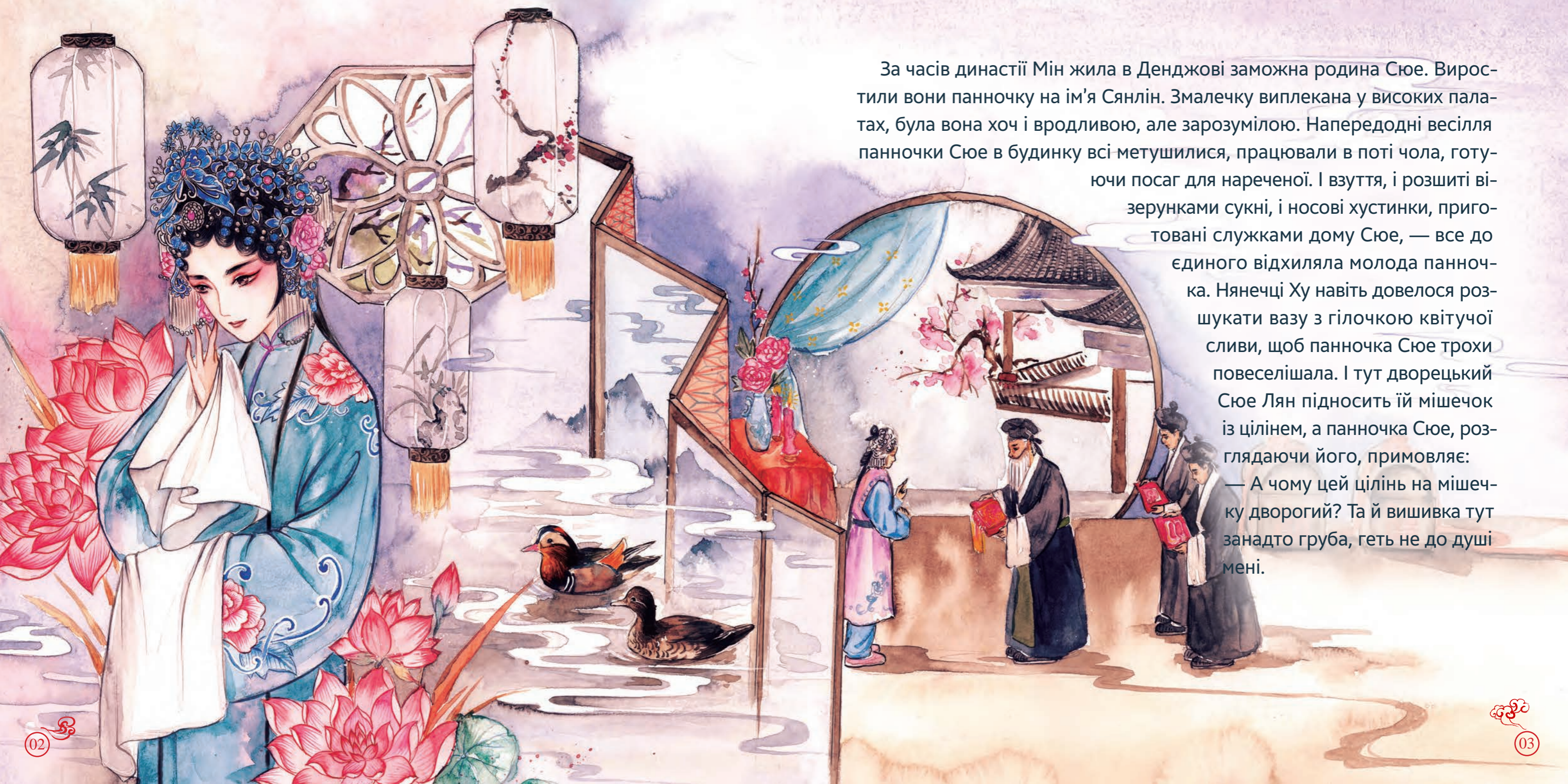
Переклад: Мар'яна Савченко

海豚出版社
中國國際出版集團

САФРАН

За часів династії Мін жила в Денджові заможна родина Сюе. Виростили вони панночку на ім'я Сянлін. Змалечку виплекана у високих палахах, була вона хоч і вродливою, але зарозумілою. Напередодні весілля панночки Сюе в будинку всі метушилися, працювали в поті чола, готуючи посаг для нареченої. І взуття, і розшиті візерунками сукні, і носові хустинки, приготовані служками дому Сюе, — все до єдиного відхиляла молода панночка. Нянецьці Ху навіть довелося розшукати вазу з гілочкою квітучої сливи, щоб панночка Сюе трохи повеселішала. І тут дворецький Сюе Лян підносить їй мішечок із цілінем, а панночка Сюе, розглядаючи його, примовляє: — А чому цей цілінь на мішечку дворогий? Та й вишивка тут занадто груба, геть не до душі мені.

Панночка вигнала слугу шукати далі, але він повертався думками знову й знову, та ніяк не міг збагнути, чому цей мішечок панночці не до душі. Згадав тоді всі образи, яких зазнав за роки свого прислугування, та й як розплачеться у дворі! Почула ті ридання пані Сюе й прибігла розпитати, що сталося, а тоді повела Сюе Ляна назад до панночки у верхні покої.

— Донечко, — звернулася пані Сюе, — завтра день твого весілля. Цей мішечок змінювали вже

не раз, знову йти міняти не встигнемо.

Хоч Сюе Сянлін була й не рада, але довелося мішечок прийняти. Пані Сюе наказала принести свою скриньку з прикрасами, вибрала звідти променисті перли, золоті шпильки та ще чимало рідкісних коштовностей і наповнила ними вишитий мішечок.

За випадковим збігом сусідська родина Джао також на завтра видавала доньку заміж. Але родина Джао була бідною. Донька Джао Шовджень рано втратила матір, тож із її дитинства всіма хатніми справами батько опікувався сам. Цього разу, щоб видати доньку заміж, батько Джао всюди позичав гроші, донесчочу натерпівся косих поглядів, але врешті так і не зміг назбирати їй на посаг.

Коли він, понурий, повернувся додому, шаноблива й тямуща Джао Шовджень сказала:

— Татку, не засмучуйся, хоч я не маю якихось талантів, але маю знання і здоровий глузд. Хай і без посагу, але завтра я все одно сяду у весільний паланкін.

Поглянув батько Джао спершу на доньку, тоді на позичений поганенький паланкін, та й не стримався — знову розридався ридма.

На другий день настала радісна година і паланкіни обох родин рушили в дорогу.

Боярин, який заправляв паланкіном Джао, був відомим на всю округу підлабузником. Збагнувши, що родина Джао бідна, він мляво взявся за свою справу, абияк стукав у гонг, і звук його ставав дедалі тихішим¹. А коли батько Джао попросив боярина докласти трохи зусиль, той відказав:

— Сильніше стукати? А якщо пошкоджу гонг, ти спроможешся відшкодувати збитки? Водилися б у тебе грошенята, я не осоромив би!

¹ Традиційна китайська весільна церемонія передбачає яскраву процесію по дорозі нареченої до дому нареченого в паланкіні у супроводі жвавої музики, зазвичай духових та ударних інструментів.

— Ох, тільки до вигоди і ласий, плазун нещасний! — безпорадно відповів батько Джао.

А в родини Сюе йшла грандіозна процесія, всю дорогу не вмовкали сурми й барабани. Ну й голосно, ну й жваво! А до того ж Мейсян, служниця панночки Сюе, за дорученням пані Сюе розкидала глядачам уздовж дороги дрібні срібняки.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі,
придбайте, будь ласка, повну версію книги.